

ROMÂNIA
MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA JUDICIARĂ
SERVICIUL JUDICIAR CIVIL

Nr. 1566/479/III-5/2021

din 03.12.2021

ROMÂNIA	
Înalta Curte de Casație și Justiție	
Secții Unite	
Intrare dosare	RJ nr. 24
Anul 2021 luna 12	Doamna

judecător Corina Alina CORBU

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Stimată doamnă președinte,

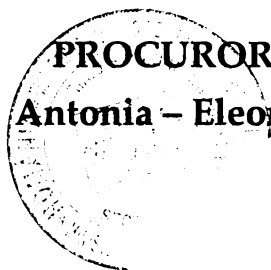
Vă înaintăm recursul în interesul legii declarat din oficiu, în conformitate cu prevederile art. 514 din Codul de procedură civilă, referitor la problema de drept privind „Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, art. 106 alin. (2) și art. 160 din Legea nr. 53/2003, republicată privind Codul muncii, art. 10 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1860/2006 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului [actual art. 1 alin. (6) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului], în sensul de a se stabili dacă diurna în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară se stabilește prin raportare la întreaga

perioadă pentru care s-a dispus delegarea sau detașarea ori proporțional cu perioada efectiv lucrată”.

În temeiul dispozițiilor art. 515 Cod procedură civilă, au fost anexate recursului în interesul legii, pentru exemplificare, copiile hotărârilor judecătorești menționate în conținutul acestuia.

Cu deosebită considerație,

PROCUROR ȘEF SECȚIE,
Antonia – Eleonora Constantin

În temeiul dispozițiilor art. 515 Cod procedură civilă, se anexează prezentului recurs în interesul legii, pentru exemplificare, copiile hotărârilor judecătorești menționate în conținutul acestuia:

Anexa I

1. *Sentința civilă nr. 932 din 16.04.2019, pronunțată de Tribunalul Cluj – Secția Mixtă de Contencios Administrativ și Fiscal, de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 1267/111/2018*, definitivă prin decizia civilă nr. 1668/A/2019 din 03.12.2019 a Curții de Apel Cluj;*

2. *Decizia civilă nr. 1668/A/2019 din 03.12.2019, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a IV-a pentru Litigii de Muncă și Asigurări Sociale;*

3. *Decizia civilă nr. 1090/A/2020 din 13.10.2020, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a IV-a pentru Litigii de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 3732/117/2019;*

4. *Decizia civilă nr. 762/A/2018 din 13.06.2018, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a IV-a pentru Litigii de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 2551/112/2016;*

5. *Decizia civilă nr. 135/2021-A din 02.02.2021, pronunțată de Curtea de Apel Oradea – Secția I Civilă, în dosarul nr. 343/83/2020;*

6. *Decizia civilă nr. 3590/2018 din 21.09.2018, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 883/116/2017;*

7. *Decizia civilă nr. 2430/2020 din 23.09.2020, pronunțată de Curtea de Apel Pitești – Secția I Civilă, în dosarul nr. 4642/332/2016*.*

Anexa II

1. *Sentința civilă nr. 509 din 08.04.2019, pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 226/88/2019, definitivă prin decizia civilă nr. 375/CM din 19.11.2019, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția I Civilă;*

2. *Sentința civilă nr. 1810 din 10.12.2019, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin – Secția I Civilă, în dosarul nr. 457/115/2019**, definitivă prin decizia civilă nr. 210 din 05.06.2020, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția Litigii de Muncă și Asigurări Sociale;*

3. *Decizia civilă nr. 3826/2019 din 16.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel Pitești – Secția I Civilă, în dosarul nr. 2018/109/2017;*

4. *Sentința civilă nr. 1209/2020 din 28.07.2020, pronunțată de Tribunalul Alba – Secția I Civilă, în dosarul nr. 1633/107/2019, definitivă prin decizia nr. 703/2021 din 28.04.2021 a Curții de Apel Alba Iulia – Secția I Civilă;*

5. *Decizia civilă nr. 5196 din 18.12.2015, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale.*

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

Nr. 1566/479/III-5/2021

03.12.2021

C ă t r e,

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În conformitate cu prevederile art. 514 din Codul de procedură civilă,
formulez prezentul

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În practica judiciară s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la următoarea problemă de drept: „Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, art. 106 alin. (2) și art. 160 din Legea nr. 53/2003, republicată privind Codul muncii, art. 10 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1860/2006 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului [actual art. 1 alin. (6) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

în interesul serviciului], în sensul de a se stabili dacă diurna în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară se stabilește prin raportare la întreaga perioadă pentru care s-a dispus delegarea sau detașarea ori proporțional cu perioada efectiv lucrată”.

I. Într-o opinie, se consideră că diurna prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 se acordă pe toată perioada delegării, adică pe zile calendaristice, întrucât drepturile prevăzute de art. 13 alin. (1) sunt cumulative.

S-a arătat că acest text nu face distincția pe care o regăsim în Hotărârea Guvernului nr. 1860/2006 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării, care stabilește, pentru această categorie de personal că, „delegarea cu o durată de o singură zi, precum și pentru ultima zi, în cazul delegării de mai multe zile, indemnizația se acordă numai dacă durata delegării este de cel puțin 12 ore”.

Dispozițiile legii speciale trebuie interpretate raportat la prevederile art. 13 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, în sensul că sintagma „după caz” înseamnă că, în aplicarea acestui alineat, trebuie evitate situațiile de diminuare a drepturilor de delegare ori detașare recunoscute magistraților prin legea specială, deoarece Hotărârea Guvernului nr. 1860/2006 privește exclusiv procedurile contabile și condițiile de admisibilitate ale acordării diurnei pe perioada delegării și detașării.

Astfel, s-a apreciat că nu este posibil ca ordonanța de urgență a Guvernului, care are puterea unei legi, să fie înfrântă de un act administrativ, anume, Hotărârea Guvernului nr. 1860/2006.

Din analiza dispozițiilor legale, se desprind două condiții ce se impun a fi îndeplinite pentru ca o persoană prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 să poată beneficia de dreptul la diurna în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, și anume: să fie detașată sau delegată și să-și desfășoare activitatea într-o altă localitate decât cea de domiciliu.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

Din textul legal rezultă neechivoc că dreptul la plata diurnei pentru delegarea într-o altă localitate decât cea de domiciliu, este un drept pur și simplu, neafectat de alte condiții, ce se naște în momentul în care acesta își desfășoară activitatea ca urmare a delegării într-o altă localitate decât cea de domiciliu.

Dispozițiile art. 13 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 au caracter de norme speciale față de art. 10 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1860/2006, care reprezintă norma generală și care se aplică numai în privința aspectelor pe care norma specială nu le prevede, astfel că norma generală nu poate produce efecte în sensul limitării sau diminuării drepturilor prevăzute de legea specială.

Or, norma specială precizează expres că diurna se acordă pe toată durata delegării, adică pe zile calendaristice, fără a fi relevante zilele de repaus săptămânal, zilele de sărbători legale și alte perioade în care magistratul nu își desfășoară activitatea, în condițiile în care drepturile prevăzute de art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 sunt cumulative, astfel cum rezultă fără echivoc din textul legal.

Aceeași concluzie rezultă și din prevederile art. 57 alin. (9) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată și completată¹, acordarea diurnei nefiind strict legată de prezența efectivă a magistratului în localitatea în care se află sediul instituției, instanței sau parchetului la care a fost delegat sau detașat. (*Anexa I*)

II. Într-o altă opinie, se consideră că diurna prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 se acordă doar pentru zilele efectiv lucrate, fiind excluse zilele libere, sărbătorile legale, perioadele în care magistratul s-a aflat în concediu de odihnă, concediu medical, concediu de

¹ Art. 57 alin. (9) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și al procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, modificată și completată: „Pe perioada delegării judecătorii și procurorii beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcția în care sunt delegați. Când salariul și celelalte drepturi bănești prevăzute pentru funcția în care este delegat judecătorul sau procurorul sunt inferioare, acesta își păstrează indemnizația de încadrare lunară și celelalte drepturi bănești.”;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

studii, etc., întrucât delegarea și detașarea vizează exercitarea atribuțiilor specifice funcției, în intervalul programului de lucru.

Diurna reprezintă un drept al magistratului care este delegat sau detașat și se raportează la perioada delegării, respectiv a detașării, în sensul de perioadă în care își desfășoară activitatea, fiind convenită pentru efortul suplimentar depus, însă în cadrul programului de lucru la instituția la care a fost delegat sau detașat, ceea ce înseamnă că nu se poate acorda decât pentru perioada efectiv lucrată, nu pentru zilele nelucrătoare în condițiile în care și indemnizația lunară se calculează tot în funcție de numărul zilelor lucrate într-o lună.

Astfel, dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 trebuie coroborate, în virtutea alin. (3) al aceluiași articol, cu dispozițiile din Codul muncii care prevăd delegarea și detașarea salariaților, având în vedere că magistrații constituie o categorie specială de personal care își desfășoară activitatea în temeiul unui raport de muncă sui generis, astfel încât acestora li se aplică Codul muncii, în temeiul art. 1 alin. (2) din acest act normativ.

Potrivit art. 44 alin. (2) și art. 46 alin. (4) din Codul muncii, salariatul delegat sau detașat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de delegare/detașare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă.

Așadar, indemnizația de detașare (sau diurna) reprezintă un drept material în legătură cu munca, stabilit în procente din indemnizația de încadrare brută lunară convenită magistratului și are rolul de indemnizație suplimentară convenită acestuia, ca urmare a faptului că își desfășoară activitatea profesională într-o altă localitate decât cea de domiciliu, ceea ce implică, în mod evident, un efort suplimentar, sub toate aspectele, din partea respectivului magistrat, fiind destinată să acopere cheltuielile de hrană, cheltuielile mărunte, uzuale, precum și costul transportului în interiorul localității în care salariatul își desfășoară activitatea.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

În același sens, în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene² s-a reținut că indemnizația de detașare reprezintă un drept în legătură cu munca, fiind concepută pentru a compensa cheltuielile suplimentare ce pot fi suportate de un angajat pentru perioada în care se află temporar plecat de la locul său de reședință și nu este plătită cu titlu de rambursare a cheltuielilor suportate efectiv pentru detașare.

În plus, potrivit art. 106 alin. (2) din Codul muncii, drepturile salariale se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat, raportat la drepturile stabilite pentru programul normal de lucru, astfel încât calculul diurnei trebuie să respecte aceste prevederi legale privind proporționalitatea, ce se raportează la timpul efectiv lucrat, nu la zilele calendaristice.

De altfel, în perioada în care magistrații se află în concediu de odihnă sau în concediu medical, aceștia nu primesc indemnizația de încadrare brută lunară, în raport de care se calculează diurna de 2%, ci o indemnizație de concediu, respectiv indemnizația de concediu medical, indemnizația de încadrare brută lunară calculându-se tot în funcție de numărul zilelor rămase, efectiv lucrate dintr-o lună.

Așadar, diurna se raportează la perioada în care judecătorul/procurorul își desfășoară activitatea, nu la perioadele de concediu de odihnă, concediu medical, concediu de studii, zile libere sau alte concedii prevăzute de lege ori la zilele necesare deplasărilor interne sau externe (când de altfel, se acordă distinct diurnă de deplasare), o astfel de abordare fiind în acord cu rațiunea acordării indemnizației de detașare, respectiv compensarea cheltuielilor suplimentare de întreținere pe care persoana în cauză este nevoită să le efectueze în vederea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu. (*Anexa II*)

*

*

*

² Hotărârea din 12.02.2015 pronunțată în cauza C-396/13;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Consider că cea de-a doua orientare de jurisprudență este în litera și spiritul legii, pentru următoarele motive:

§ 1. Problema de drept și aspectele aflate în divergență. Metode de interpretare propuse pentru soluționarea acesteia.

Problema de drept are ca obiect interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, privind salarizarea și ale drepturilor ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, modificată și completată³ și raportarea interpretării date acestor dispoziții legale, în primul rând, la prevederile art. 106 alin. (2) și art. 160 din Legea nr. 53/2003, republicată, privind Codul muncii, modificată și completată⁴ și, în doilea rând, la prevederile art. 10 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1960/2006 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă

³ Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006 și a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 45/2007.

Prin art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, la data intrării în vigoare a acestei legi, a fost abrogată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, cu excepția art. 10 alin. (8), art. 11 alin. (4), art. 12-14, art. 15 alin. (1), art. 17, art. 22-29, art. 30-31, art. 311 alin. (2), art. 32-34 și art. 37-41.

Dispozițiile art. 13 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 au rămas în vigoare și au următoarea redactare:

„(1) Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații asistenți, care sunt detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu, beneficiază, pe toată durata delegării sau detașării, de următoarele drepturi:

a) diurnă în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, dar nu mai puțin decât cuantumul prevăzut pentru personalul din unitățile bugetare;

b) decontarea cheltuielilor de cazare la structuri turistice de categoria până la 3 stele inclusiv. În situația în care nu beneficiază de cazare în aceste condiții, au dreptul la o sumă egală cu 0,5% din indemnizația de încadrare brută lunară pentru fiecare noapte, pe toată durata delegării sau detașării în altă localitate;

c) decontarea, în limita a 4 călătorii dus-întors, pe lună, a transportului aerian, naval, auto sau pe calea ferată clasa I, inclusiv vagon de dormit clasa I, ori, după caz, a 7,5 litri carburant la suta de kilometri, în situația în care deplasarea se face cu autoturismul. Decontarea transportului nu se acordă în cazul în care deplasarea se face cu autoturismul ce aparține instituției.

...

(3) Prevederile alin. (1) se completează, după caz, cu reglementările aplicabile personalului din instituțiile publice.”

⁴ Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii a fost republicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 345 din 18 mai 2011.

Art. 106 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, rep. are următoarea redactare: *„Drepturile salariale se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat, raportat la drepturile stabilite pentru programul normal de lucru.”*

Art. 160 din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, rep.: *„Salariul cuprinde salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri.”*

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

localitate, precum și în cazul deplasării în cadrul localității, în interesul serviciului⁵ [actual art. 1 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului⁶], în

⁵ **Hotărârea Guvernului nr. 1860/2006** privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1046 din 29 decembrie 2006 și a fost abrogată prin art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 718/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 18 septembrie 2018.

Potrivit **art. 1 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1860/2006**: „Drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice, indiferent de finanțarea acestora, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în cadrul localității, în interesul serviciului, se stabilesc potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.”

În **Capitolul II din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1860/2006** a fost reglementată indemnizația de detașare și delegare.

Potrivit **art. 9 din anexa la Hotărârea de Guvern nr. 1860/2006**: „Persoana aflată în delegare sau detașare într-o localitate situată la o distanță mai mare de 5 km de localitatea în care își are locul permanent de muncă primește o indemnizație zilnică de delegare sau de detașare de 17 lei, indiferent de funcția pe care o îndeplinește și de autoritatea sau instituția publică în care își desfășoară activitatea.”

Art. 10 din anexa la HG nr. 1860/2006 are următoarea redactare: „Numărul zilelor calendaristice în care persoana se află în delegare sau detașare se socotește de la data și ora plecării până la data și ora înapoierii mijlocului de transport din și în localitatea unde își are locul permanent de muncă, considerându-se fiecare 24 de ore câte o zi de delegare sau detașare.”;

⁶ Potrivit **art. 1 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 714/2018** (care a înlocuit, începând cu data de 1.01.2019, Hotărârea de Guvern nr. 1860/2006): „Drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare și subordonare, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului, se stabilesc potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre, cu excepția cazurilor când prin lege se prevede altfel.”

În anexa la Hotărârea de Guvern nr. 714/2018 au fost reglementate drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului.

Potrivit **art. 1 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 714/2018**: „(1) Persoana delegată într-o localitate situată la o distanță cuprinsă între 5 și 50 km de localitatea în care își are locul permanent de muncă beneficiază de o indemnizație de delegare, în cuantum de 20 lei/zi, indiferent de funcția pe care o îndeplinește și de autoritatea sau instituția publică în care își desfășoară activitatea.

(2) Persoana delegată într-o localitate situată la o distanță mai mare de 50 km de localitatea în care își are locul permanent de muncă și care nu se poate înapoia la sfârșitul zilei de lucru beneficiază de o alocație zilnică de delegare compusă din:

a) o indemnizație de delegare, în cuantum de 20 lei/zi, indiferent de funcția pe care o îndeplinește și de autoritatea sau instituția publică în care își desfășoară activitatea;

b) o alocație de cazare, în cuantum 230 lei/zi, în limita căreia trebuie să își acopere cheltuielile de cazare.

(3) Ordonatorul de credite poate aproba, în situații temeinic fundamentate, majorarea alocației de cazare prevăzute la alin. (2) lit. b) cu până la 50%.

(4) Indemnizația de delegare sau alocația zilnică de delegare, după caz, se acordă fără prezentarea de documente justificative, cu excepția situației prevăzute la alin. (3).

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

scopul de a se stabili dacă diurna de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, trebuie calculată în raport cu numărul zilelor calendaristice sau cu numărul de zile lucrătoare din fiecare lună în care magistrații delegați/detașați și-au desfășurat activitatea în cadrul instituției la care au delegați/detașați.

În prima orientare de jurisprudență, pornindu-se de la sintagma „pe toată perioada delegării sau detașării”, conținută de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, se consideră că diurna prevăzută de acest text trebuie acordată pe zile calendaristice, inclusiv pentru zilele de repaus săptămânal, zilele de sărbători legale, precum și pentru perioadele în care magistratul delegat sau detașat nu a prestat activitatea.

Instanțele care au împărtășit această opinie au analizat raportul dintre reglementarea conținută în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, act normativ adoptat de Guvern prin delegare legislativă și care, se bucură de forța juridică a legii și cea cuprinsă în Hotărârea de Guvern nr. 1860/2006⁷, act administrativ unilateral cu caracter normativ, având o forță juridică inferioară și au concluzionat că prevederile acesteia din urmă pot fi înlăturate de la aplicare, în condițiile în care, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 constituie un act normativ cu caracter special și forță juridică superioară care derogă în mod expres de la prevederile aplicabile personalului delegat sau detașat din instituțiile și autoritățile publice, instituite prin actul normativ de rang inferior.

Astfel, au considerat că dispozițiile conținute în actele normative de nivel inferior nu pot fi aplicate în sensul limitării sau diminuării drepturilor prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

În această orientare, sintagma „după caz” conținută de alin. (3) al art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și norma de completare cu

(5) Pentru delegarea cu o durată de o singură zi, precum și pentru ultima zi, în cazul delegării dispuse pentru o perioadă mai lungă de o zi, nu se acordă alocație zilnică de cazare, iar indemnizația de delegare se acordă numai dacă durata delegării este de cel puțin 12 ore.

(6) Numărul zilelor calendaristice în care persoana se află în delegare se calculează de la data și ora plecării până la data și ora înapoierii mijlocului de transport din și în localitatea unde își are locul permanent de muncă, considerându-se fiecare 24 de ore câte o zi de delegare.”

⁷ În prezent, raportul în discuție privește Hotărârea de Guvern nr. 714/2018;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

reglementările aplicabile personalului din instituțiile publice au fost interpretate ca vizând exclusiv procedurile contabile și condițiile de admisibilitate ale acordării diurnei.

Dimpotrivă, în cea de-a doua orientare, care consideră că diurna trebuie stabilită pe zile lucrătoare, dispozițiile alin. (1) al art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 au fost interpretate prin coroborare cu alin. (3) al aceluiași articol, iar completarea prevăzută de acest din urmă alineat a fost făcută, în primul rând, cu prevederile Codului muncii, aplicabil cu titlu de drept comun și în privința magistraților care își desfășoară activitatea în temeiul unui raport de muncă sui generis. Astfel, au fost avute în vedere rațiunile pentru care, în legislația națională și în cea europeană a fost instituit dreptul la indemnizația de delegare sau detașare, precum și faptul că această indemnizație (diurna) constituie un drept în legătură cu munca, iar drepturile salariale se acordă, potrivit art. 106 alin. (2) din Codul muncii, proporțional cu timpul efectiv lucrat.

Consider că această din urmă orientare este în litera și spiritul legii, fiind susținută prin argumente de interpretare logică, sistematică și teleologică, având în vedere, totodată, natura și scopul dreptului la indemnizația de detașare sau detașare (denumit generic „diurnă”).

Prima orientare de jurisprudență, deși sesizează în mod corect, raportul dintre dispozițiile conținute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și Hotărârea de Guvern nr. 1860/2006 (în prezent, Hotărârea de Guvern nr. 714/2018) și îl soluționează prin aplicarea principiului ierarhiei actelor normative și a principiului *specialia generalibus derogant*, se limitează, în ceea ce privește interpretarea dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, la valorificarea exclusiv a argumentelor de interpretare literală a normei, astfel încât, rezultatul interpretării este unul care pierde din vedere natura juridică și scopul dreptului aflat în discuție, precum și faptul că problema algoritmului de stabilire a cuantumului diurnei (pe zile lucrătoare sau calendaristice) se pune în contextul unor raporturi juridice de muncă.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

În situații juridice similare, în practica de unificare a instanței supreme, s-a pornit de la observația că, atunci când mai multe dispoziții legale, din același act normativ sau din acte normative diferite, reglementează un anumit regim juridic, interpretarea sistematică este de preferat, fiecare dispoziție urmând a fi interpretată prin raportare la celelalte care reglementează respectivul regim, dându-se întregului un înțeles coerent, armonios și unitar⁸.

De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că, atunci când consecințele unei anumite interpretări sunt contrare sentimentului de echitate care trebuie să rezulte din lege (spre exemplu, în cazul în care, datorită metodelor folosite de interpret, o obligație legală este imposibil sau foarte dificil de executat), cercetarea intenției reale a legiuitorului devine necesară, întrucât echitatea este un principiu în mod constant recunoscut și protejat de către instanțele judecătorești deoarece reprezintă principalul fundament al supunerii față de lege⁹. Astfel, în cazul unor interpretări concurente, ambele bazate pe textul de lege (așa cum sunt atât interpretarea literală, cât și cea sistematică), cea echitabilă este de preferat¹⁰.

În cadrul prezentului recurs în interesul legii, problema de drept va fi analizată prin aplicarea metodelor de interpretare sistematică, avându-se în vedere natura juridică și scopul indemnizației de delegare/detașare (diurna).

§ 2. Argumente de interpretare sistematică. Completarea dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a) și alin. (3) cu prevederile din Codul muncii. Consecințe în planul calificării drepturilor aflate în discuție și a stabilirii acestora.

Cu titlu preliminar, se observă că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 au fost reglementate salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției (personal asimilat judecătorilor și procurorilor, magistrații asistenți).

⁸ Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, decizia nr. 24/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 17.01.2019, punctul 25;

⁹ Ibidem, punctul 27 teza I;

¹⁰ Ibidem, punctul 27, teza a II-a;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

În temeiul art. 10 alin. (8), art. 12 și art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, de drepturile prevăzute la art. 13 beneficiază și președintele, vicepreședintele și membrii Consiliului Superior al Magistraturii, dacă nu au domiciliul în municipiul București, ofițerii și agenții de poliție judiciară, specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și asistenții judiciari care sunt delegați sau detașați la instanțe care au sediul în alte localități decât cele în care își au domiciliul.

Potrivit art. 88² alin. (5), art. 88¹⁰ alin. (1) și (7) și art. 88¹¹ alin. (1) și (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, modificată și completată¹¹, de drepturile prevăzute în art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 beneficiază, pe durata exercitării activității, și procurorii cu

¹¹ Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 88² alin. (5): „Pe durata desfășurării activității în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, procurorii cu funcții de conducere și execuție beneficiază de drepturile procurorilor detașați, în condițiile legii.”

Art. 88¹⁰ alin. (1) și (7): „(1) În vederea desfășurării activităților specifice prevăzute de Codul de procedură penală, în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție funcționează, prin detașare, ofițeri sau agenți de poliție judiciară sub directa conducere și controlul nemijlocit al procurorilor Secției, în limita posturilor prevăzute de lege.

...

(7) Ofițerii și agenții de poliție judiciară prevăzuți la alin. (1) au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru ofițerii de poliție și agenții de poliție, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege, și beneficiază, în mod corespunzător, de drepturile prevăzute la art. 13 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. 88¹¹ alin. (1) și (3): „(1) Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție se încadrează cu specialiști în domeniul prelucrării și valorificării informațiilor, economic, financiar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice sau de specialitate în activitatea de urmărire penală.

...

(3) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control nemijlocit al procurorilor Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție și au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru funcționarii publici. Salariile de bază pentru specialiștii din cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție sunt cele prevăzute la art. 28 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 1 lit. e) și art. 22 alin. (1) - (3) din capitolul VIII al anexei nr. V din aceeași lege. Specialiștii beneficiază, în mod corespunzător, de drepturile prevăzute la art. 13 și 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.”

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

funcții de conducere și de execuție din cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, ofițerii și agenții de poliție judiciară care funcționează prin detașare, precum și specialiștii numiți în cadrul acestei secții.

Dispozițiile referitoare la salarizare conținute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 au fost abrogate prin Legea-cadru nr. 330/2009, care a instituit un sistem unitar de salarizare a personalului plătit din fondurile publice, rămând în vigoare dispoziții cuprinse în Capitolele III-V ale ordonanței referitoare la drepturile acordate în cazul delegării și al detașării, decontarea cheltuielilor de transport, diferite beneficii de natură socială, drepturile și obligațiile personalului trimis în străinătate, remunerarea judecătorilor, a procurorilor și personalului de specialitate juridică, pentru activitatea desfășurată ca membri în comisiile de examene și concursuri.

Referitor la raporturile juridice de muncă ale judecătorilor și procurorilor, în jurisprudența de unificare¹², s-a reținut că prestarea muncii se realizează în cadrul unor raporturi sociale care, odată reglementate prin norme de drept, devin, de regulă, raporturi juridice de muncă. În această categorie intră raporturile de muncă (de serviciu) ale funcționarilor publici civili sau militari, ale soldaților și gradaților voluntari, ale persoanelor care dețin demnități publice, ale magistraților și magistraților-asistenți, ale personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor de pe lângă acestea, ale membrilor cooperatori și raporturile juridice de muncă născute în baza încheierii contractului individual de muncă.

Magistrații constituie o categorie specială de personal care își desfășoară activitatea în temeiul unui raport de muncă sui generis.

Acesta este un raport juridic care are la bază un acord de voință, un contract nenumit, de drept public, încheiat cu însuși statul, reprezentat de Președintele României și de Consiliul Superior al Magistraturii.

¹² Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiile Unite, decizia nr. 14/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18.12.2008; decizia nr. 46/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 16.07.2009;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

Ulterior numirii, părți în raporturile de muncă ale magistraților sunt, în puterea legii, ca exponenți ai puterii judecătorești a statului, Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe și parchete de pe lângă acestea. Atribuțiile persoanelor juridice respective sunt exclusiv de natură funcțională, operatorie.

Anumite atribuții clasice ale angajatorului, chiar esențiale, sunt exercitate de către Președintele României și Consiliul Superior al Magistraturii, deci de alte autorități decât persoanele juridice, parte în raporturile de muncă ale magistraților.

Totodată, art. 1 alin. (2) și art. 278 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, republicată, privind Codul muncii¹³, consacră vocația acestui act normativ de a fi aplicabil, cu titlu de drept comun, atât raporturilor juridice de muncă reglementate prin legi speciale, cât și celor neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care legile speciale nu conțin dispoziții specifice derogatorii, reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea Codului muncii nu este incompatibilă cu specificul raporturilor juridice de muncă respective.

Astfel, oricărui raport juridic de muncă, inclusiv celui *sui generis* al judecătorilor și procurorilor, i se aplică, în primul rând, reglementările speciale, iar dacă acestea nu sunt suficiente și specificul raportului de muncă în discuție permite, i se aplică numele din Codul muncii¹⁴.

Delegarea și detașare judecătorilor și a procurorilor formează obiect al reglementării cuprinsă în art. 57-59 din Capitolul VI al Legii nr. 303/2004, republicată, în a căror aplicare au fost adoptate Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea

¹³ Art. 1 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii: „Prezentul cod se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispoziții specifice derogatorii.”

Art. 278 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii: „Prevederile prezentului cod se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective.”;

¹⁴ *Mutatis mutandis*, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, decizia nr. 16/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 9.02.2017, punctul 50;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 193/2006, modificată și completată¹⁵ și Regulamentul privind transferul, detașarea și delegarea procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr. 817/2019 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori¹⁶.

Din aceste dispoziții legale, rezultă că:

(i) Delegarea judecătorilor și a procurorilor la instanțe și parchete în circumscripția aceleiași curți de apel se dispune de președintele curții de apel sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, atunci când o judecătorie, un tribunal sau un tribunal specializat ori, după caz, un parchet de pe lângă aceste instanțe nu poate funcționa normal din cauza absenței temporare a unor judecători sau procurori, existenței unor posturi vacante sau din alte asemenea cauze; delegarea se dispune la propunerea președintelui respectivei instanței ori a prim-procurorului parchetului de pe lângă judecătorie sau tribunal, cu acordul scris al judecătorului sau procurorului delegat, după caz [art. 57 alin. (1) și (7) din Legea nr. 303/2004, rep.¹⁷];

¹⁵ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 12.04.2006;

¹⁶ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 17 octombrie 2019;

¹⁷ **Art. 57 din Legea nr. 303/2004, rep.:** „(1) În cazul în care o judecătorie, un tribunal sau un tribunal specializat nu poate funcționa normal din cauza absenței temporare a unor judecători, existenței unor posturi vacante sau altor asemenea cauze, președintele curții de apel, la propunerea președintelui respectivei instanțe din circumscripția acelei curți de apel, poate delega judecători de la alte instanțe din circumscripția menționată, cu acordul scris al acestora.

(2) Delegarea judecătorilor de la judecătorii, tribunale, tribunale specializate și de la curțile de apel la instanțe din circumscripția altei curți de apel se dispune, cu acordul scris al acestora, de Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru judecători, la solicitarea președintelui curții de apel în circumscripția căreia se cere delegarea și cu avizul președintelui curții de apel unde aceștia funcționează.

(3) *** Abrogat

(4) Delegarea în funcții de conducere a judecătorilor de la curțile de apel, tribunale, tribunale specializate și judecătorii se dispune, cu acordul scris al acestora, de Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru judecători, până la ocuparea funcției prin numire în condițiile prezentei legi.

(5) Delegarea în funcțiile de conducere de la Înalta Curte de Casație și Justiție a judecătorilor de la această instanță se dispune de Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru judecători, cu acordul scris al acestora, la propunerea președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(6) Delegarea judecătorilor se poate face pe o perioadă de cel mult 6 luni și poate fi prelungită, cu acordul scris al acestora, în aceleași condiții.

(7) În interesul serviciului, procurorii pot fi delegați, cu acordul scris al acestora, inclusiv în funcții de conducere, dispozițiile alin. (1) - (6) fiind aplicabile în mod corespunzător. Delegarea procurorilor la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se dispune, cu acordul scris al acestora, de Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

(ii) Delegarea judecătorilor de la judecătorii, tribunale, tribunale specializate și de la curțile de apel la instanțe din circumscripția altor curți de apel, precum și delegarea procurorilor de la parchetele de pe lângă aceste instanțe din circumscripțiile unor curți de apel diferite și la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv în funcții de conducere, până la ocuparea funcțiilor prin numire, în condițiile legii, se dispune de Secția pentru judecători, respectiv, Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, cu acordul scris al judecătorului sau procurorului delegat, la solicitarea președintelui curții de apel, a procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu avizul președintelui curții de apel sau al procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel unde judecătorul sau procurorul delegat funcționează [art. 57 alin. (2), (4) și (7) din Legea nr. 303/2004, rep.];

(iii) Judecătorii și procurorii pot fi delegați numai la instanțe sau parchete la care au dreptul să funcționeze potrivit gradului profesional dobândit [art. 57 alin. (8) din Legea nr. 303/2004, republicată];

(iv) Delegarea judecătorilor și a procurorilor în funcții de execuție și de conducere se face pe o perioadă de cel mult 6 luni și poate fi prelungită, cu acordul scris al acestora, în același condiții [art. 57 alin. (6) și (7) din Legea nr. 303/2004];

(v) Detașarea judecătorilor și a procurorilor se dispune de Secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, cu acordul scris al acestora, la alte instanțe sau parchete, la Consiliul Superior al Magistraturii, Inspekția

(7¹) *** Abrogat

(8) Judecătorii și procurorii pot fi delegați numai la instanțe sau parchete la care au dreptul să funcționeze potrivit gradului profesional dobândit.

(8¹) În interesul serviciului, magistrații-asistenți pot fi delegați, cu acordul scris al acestora, în funcțiile de prim-magistrat-asistent sau magistrat-asistent-șef de către președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau președintele Curții Constituționale, după caz, pe o perioadă de cel mult 6 luni. Delegarea magistraților-asistenți poate fi prelungită, cu acordul scris al acestora, în aceleași condiții. Pe perioada delegării, magistrații-asistenți beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcția în care sunt delegați.

(9) Pe perioada delegării judecătorii și procurorii beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcția în care sunt delegați. Când salariul și celelalte drepturi bănești prevăzute pentru funcția în care este delegat judecătorul sau procurorul sunt inferioare, acesta își păstrează indemnizația de încadrare lunară și celelalte drepturi bănești."

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Judiciară, Institutul Național al Magistraturii, Școala Națională de Grefieri, Ministerul Justiției sau la unitățile subordonate acestuia, la solicitarea acestor instituții, în alte funcții decât cele de demnitate, publică pe o perioadă cuprinsă între 6 luni și 3 ani, cu posibilitatea prelungirii o singură dată, pentru o perioadă de 3 ani, în aceleași condiții; perioada detașării constituie vechime în funcția de judecător sau procuror, iar după încetarea detașării, procurorul revine, în principiu, pe funcția deținută anterior[*art. 58 alin. (1), (1³), alin. (2), alin. (4) și alin. (5) din Legea nr. 303/2004, rep.*];

(vi) Atât detașarea, cât și delegarea nu se pot face la instanțe sau parchete de nivel superior celor la care judecătorul sau procurorul are dreptul să funcționeze potrivit legii [*art. 59 din Legea nr. 303/2004, rep.*];

(vii) Pe perioada delegării, judecătorii și procurorii beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcția în care sunt delegați. Când salariul și celelalte drepturi bănești prevăzute pentru funcția în care sunt delegați sunt inferioare, aceștia își păstrează idemnizația de încadrare lunară și celelalte drepturi bănești [*art. 57 alin. (9) din Legea nr. 303/2004, rep.*];

(viii) În perioada detașării, judecătorii și procurorii își păstrează calitatea de judecător sau procuror; perioada detașării constituie vechime în aceste funcții și beneficiază de drepturile prevăzute de lege pentru personalul detașat. Când salariul și celelalte drepturi bănești prevăzute pentru funcția în care este detașat judecătorul sau procurorul sunt inferioare, acesta își păstrează indemnizația de încadrare lunară și celelalte drepturi bănești [*art. 58 alin. (3) și (4) din Legea nr. 303/2004, rep.*]

Așadar, prin delegare și detașare, în cazul judecătorilor și al procurorilor, operează o modificare a locului și/sau a felului muncii.

Dispozițiile anterior menționate, conținute în Legea nr. 303/2004, republicată, dau expresie unor cazuri particulare ale delegării și detașării din dreptul comun al muncii¹⁸, aceste cazuri de modificare temporară a raporturilor

¹⁸ Art. 42-47 din Legea nr. 53/2003, republicată privind Codul muncii;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

juridice de muncă primind, în cadrul legii speciale, o reglementare derogatorie, sub aspectul condițiilor și duratei, în considerarea statutului profesional al judecătorilor și procurorilor.

Dreptul la indemnizația de delegare și detașare, prevăzut de art. 44 alin. (2) și, respectiv, art. 46 alin. (4) din Legea nr. 53/2003, republicată privind Codul muncii¹⁹ a primit, de asemenea, o reglementare particulară în art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, modificată și completată, sub denumirea de „diurnă” în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară.

Astfel, diurna prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, ca lege specială, dă expresie indemnizației de delegare și detașare din dreptul comun al muncii.

O definiție legală a „diurnei” o regăsim în art. 5 alin. (1) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 518/1995 privind drepturile și obligațiile personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar²⁰, potrivit căruia, diurna constituie o sumă zilnică, acordată în vederea acoperirii cheltuielilor de hrană, a celor mărunte uzuale, precum și a costului transportului în interiorul localității în care își desfășoară activitatea.

Chiar dacă această definiție se regăsește într-un act normativ ce reglementează drepturile personalului trimis în străinătate, scopul acordării diurnei este același și în cazul personalului delegat/detașat în țară: în ambele situații, suma zilnică acordată este destinată acoperirii cheltuielilor suplimentare determinate de schimbarea temporară a locului de muncă al salariatului.

Scopul diurnei a fost identificat într-o manieră similară și în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

¹⁹ **Art. 44 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, republicată privind Codul muncii:** „Salariatul delegat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de delegare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.”

Art. 46 alin. (4) din Legea nr. 53/2003, republicată privind Codul muncii: „Salariatul detașat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de detașare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.”;

²⁰ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 19 iulie 1995;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Astfel, în Hotărârea din 12 februarie 2015 pronunțată în cauza C-396/13, *Sähköalojen ammattiliitto ry*, ECLI:EU:C:2015:86, punctele 46-52, Curtea a reținut că o diurna care ia forma unei plăți zilnice a unei sume fixe nu este vărsată lucrătorului cu titlu de rambursare a cheltuielilor suportate efectiv pentru detașare, ci este destinată să asigure protecția socială a lucrătorilor în cauză, compensând inconvenientele cauzate de detașare, care constau în îndepărtarea persoanelor interesate de mediul lor obișnuit.

Această constatare și acest scop al diurnei, identificate în cauza principală, i-au fost suficiente Curții pentru a concluziona că, în interpretarea art. 3 alin. (7) al doilea paragraf din Directiva nr. 96/71/CE a Parlamentului European și Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii, privit în lumina art. 56 și art. 57 TFUE, o diurnă cum era cea în discuție în litigiul principal²¹ trebuie considerată ca parte a salariului minim în condiții identice cu cele la care este supusă includerea acestei diurne în salariul minim plătit lucrătorilor locali cu ocazia unei detașări a acestora în interiorul statului membru în cauză.

În fine, din punct de vedere fiscal, indemnizațiile primite de salariați, potrivit legii, pe perioada delegării/detașării, după caz, în țară și în străinătate, în interesul serviciului sunt venituri asimilate salariilor, supuse impunerii potrivit art. 76 alin. (2) lit. k) din Codul fiscal²² aprobat prin Legea nr. 227/2015, modificată

²¹ Care nu era vărsată cu titlu de rambursare a cheltuielilor suportate efectiv prin detașare;

²² **Art. 76 alin. (2) lit. k) din Codul fiscal aprobat prin Legea nr. 227/2015 - Definierea veniturilor din salarii și asimilate salariilor:** „(2) Regulile de impunere proprii veniturilor din salarii se aplică și următoarelor tipuri de venituri, considerate asimilate salariilor:

...

k) indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, altele decât cele acordate pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare, primite de salariați, potrivit legii, pe perioada delegării/detașării, după caz, în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, pentru partea care depășește plafonul neimpozabil stabilit astfel:

(i) în țară, 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru indemnizație, prin hotărâre a Guvernului pentru personalul autorităților și instituțiilor publice;

(ii) străinătate, 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru diurnă prin hotărâre a Guvernului pentru personalul român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar;”

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

și completată²³ [ex-art. 55 alin. (2) lit. i) teza I din Codul fiscal aprobat prin Legea nr. 571/2003, modificată și completată²⁴].

Aplicând aceste repere în privința dreptului prevăzut de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, se observă că diurna instituită prin acest text este cuvenită în considerarea desfășurării activității magistratului delegat/detașat în altă localitate decât cea de domiciliu.

Prin derogare de la dreptul comun aplicabil personalului din unitățile bugetare²⁵, cuantumul diurnei prevăzută de legea specială este determinabil prin aplicarea unui procent de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară și, similar indemnizației pentru detașare analizată în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, anterior citată, diurna compensează, în acest caz, cheltuielile suplimentare și disconfortul determinate de schimbarea temporară a locului de muncă și desfășurarea activității profesionale în altă localitate decât cea de domiciliu.

Toate aceste elemente, coroborate cu tratamentul fiscal al veniturilor aflate în discuție, conduc la concluzia că dreptul supus analizei este un drept de natură salarială, născut în legătură cu schimbarea temporară a locului de muncă, având

²³ Art. 76 alin. (2) lit. k) din Codul fiscal aprobat prin Legea nr. 227/2015 - Definirea veniturilor din salarii și asimilate salariilor: „(2) Regulile de impunere proprii veniturilor din salarii se aplică și următoarelor tipuri de venituri, considerate asimilate salariilor:

...

k) indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, altele decât cele acordate pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare, primite de salariați, potrivit legii, pe perioada delegării/detașării, după caz, în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, pentru partea care depășește plafonul neimpozabil stabilit astfel:

(i) în țară, 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru indemnizație, prin hotărâre a Guvernului pentru personalul autorităților și instituțiilor publice;

(ii) străinătate, 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru diurnă prin hotărâre a Guvernului pentru personalul român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar;”

²⁴ Art. 55 alin. (2) lit. i) teza I din Codul fiscal aprobat prin Legea nr. 571/2003: „(2) Regulile de impunere proprii veniturilor din salarii se aplică și următoarelor tipuri de venituri, considerate asimilate salariilor:

...

i) indemnizația și orice alte sume de aceeași natură, primite de salariați pe perioada delegării și detașării în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, pentru partea care depășește limita a de 2,5 ori nivelul legal stabilit prin hotărâre a Guvernului pentru personalul din instituțiile publice.”

²⁵ Art. 9 din anexa la Hotărârea de Guvern nr. 1860/2006, actual art. 1 alin. (1) și (2) lit. a) din anexa la Hotărârea de Guvern nr. 714/2018 care stabilesc un cuantum fix al indemnizației de delegare pentru fiecare zi;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

scopul de a compensa inconveniente inerente modificării raporturilor juridice de muncă sub acest aspect.

Întrucât în cazul persoanelor cărora li se aplică Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 nu se identifică alte rațiuni și un alt scop al dreptului în discuție, rezultă că diurna prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) din acest act normativ este un drept de natură salarială, aflat în legătură cu munca magistratului detașat sau delegat, cuvenit acestuia ca urmare a schimbării locului de muncă într-o altă localitate decât cea de domiciliu, ceea ce implică, în mod evident, un efort suplimentar, sub toate aspectele, din partea respectivului magistrat, fiind destinată să acopere cheltuielile de hrană, cheltuielile mărunte uzuale, precum și costul transportului în interiorul localității în care își desfășoară activitatea.

Așadar, indemnizația de delegare/detașare face parte din drepturile salariale în sens extins, drepturi care includ, potrivit art. 160 din Legea nr. 53/2003 republicată privind Codul muncii, salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri²⁶.

Având în vedere natura salarială a dreptului material la diurnă, rațiunea recunoașterii și scopul acestui drept, rezultă că drepturilor bănești aferente diurnei le sunt aplicabile, cu titlu de drept comun, dispozițiile art. 106 alin. (2) din Legea nr. 53/2003, republicată privind Codul muncii, potrivit căreia, drepturile salariale se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat, raportat la drepturile stabilite pentru programul normal de lucru.

La aceeași concluzie s-a ajuns și în jurisprudența Completului de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție care a arătat că: „[D]iurna de detașare se calculează prin raportare la indemnizația de încadrare brută lunară, iar aceasta din urmă are în vedere exclusiv zilele lucrătoare, fiind evident că și diurna poate fi

²⁶ În doctrina de dreptul muncii s-a arătat că indemnizațiile la care se referă art. 160 din Codul muncii reprezintă sumele plătite lucrătorilor peste salariul de bază, cu scopul de a compensa cheltuielile pe care aceștia sunt nevoiți a le efectua cu ocazia îndeplinirii unor sarcini de serviciu sau în alte condiții de muncă, putând fi, de pildă, indemnizații pentru: îndeplinirea unor funcții de conducere, delegare, detașare, instalare, misiuni permanente în străinătate, etc. (Al. Țiclea, L. Georgescu, *Dreptul muncii. Curs Universitar*, Ediția a VI-a revăzută și adăugită, Editura Universul Juridic, București, 2019, p. 348);

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

acordată doar pentru zilele lucrătoare în care magistratul se află în ipoteza reglementată de lege, adică în altă localitate decât cea de domiciliu. (...) [D]iurna de detașare nu se datorează ope legis, ci este condiționată de prezența magistratului în fiecare zi lucrătoare a lunii pentru care se solicită acest drept”²⁷.

Așadar, dreptul la diurnă în cazul magistraților detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu se raportează, atât la indemnizația de încadrare brută lunară, cât și la timpul de muncă, definit de art. 111 din Legea nr. 53/2003, republicată privind Codul muncii, ca fiind orice perioadă în care salariatul prestează munca, se află la dispoziția angajatorului și îndeplinește sarcinile și atribuțiile sale, conform prevederilor contractului individual de muncă, contractului colectiv de muncă aplicabil și/sau ale legislației în vigoare.

Concluzia rezultată din coroborarea dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 cu prevederile art. 106 alin. (2), art. 160 din Legea nr. 53/2003, republicată, privind Codul muncii este în sensul că diurna este datorată exclusiv pentru zilele lucrătoare/lucrate (proporțional cu perioada efectiv lucrată).

§ 3. Interpretarea literală a sintagmei „pe toată durata delegării sau detașării” conținută în alin. (1) al art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 nu poate funcționa singular, desprinsă de contextul întregului articol care o conține, întrucât conduce la consecințe incompatibile cu natura juridică a dreptului la diurnă aflat în discuție.

În principiu, argumentele de interpretare a normei acționează plenar și concură la soluționarea unei probleme de drept, atunci când există o perfectă concordanță între litera și spiritul legii (*lex dixit quam ut voluit*), în aceste situații rezultatul interpretării fiind unul declarativ.

²⁷Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, Decizia nr. 40 din 23 martie 2015
<https://www.scj.ro/1093/Detalii-jurisprudenta?customQuery%5B0%5D.Key=id&customQuery%5B0%5D.Value=132088;>

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

În schimb, atunci când rezultatul interpretării literale nu se integrează armonios în ansamblul normativ, apare necesitatea aplicării altor metode de interpretare a legii.

În problema de drept care formează obiectul prezentului recurs în interesul legii se observă că, în prima orientare de jurisprudență, sintagma „pe toată durata delegării sau detașării” a condus instanțele la concluzia existenței unui drept la diurnă pur și simplu, neafectat de alte condiții.

Semantica adjectivului „toată”, combinat cu argumentul de interpretare „*ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*” conduce la concluzia în sensul că diurna se stabilește pentru întreaga perioadă pentru care s-a dispus delegarea/detașarea, deci pentru zile calendaristice, inclusiv pentru zilele de repaus săptămânal, zilele libere legale și perioadele aferente concediului de odihnă, în care raportul de muncă nu este suspendat.

Or, în precedent²⁸, s-a demonstrat că interpretarea și aplicarea legii în sensul acordării diurnei pentru zilele efectiv lucrate, dă expresie scopului urmărit de legiuitor prin edictarea acestor norme (*ratio legis*) și este rezultatul interpretării sistematice, întrucât legea trebuie interpretată în spiritul ei, nu doar după sensul literal al termenilor.

Așadar, dispozițiile alin. (1) al art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 nu pot fi interpretate și aplicate desprinse din contextul întregului articol din care fac parte, fără observarea naturii juridice și a rațiunii dreptului la indemnizația de delegare/detașare (diurnă), care sunt aceleași pentru toate persoanele care, indiferent de apartenența instituțională, își desfășoară activitatea în temeiul unui raport juridic de muncă rezultat, fie din încheierea unui contract individual de muncă, fie prin numirea într-o funcție publică sau demnitate publică ori a unui raport de muncă sui generis (cum este situația judecătorilor și a procurorilor).

²⁸ Supra §2;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

În acest context, în temeiul alin. (3) al art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, prevederile alin. (1) al aceluiași articol se completează, după caz, cu reglementările aplicabile personalului din instituțiile publice.

Așadar, completarea se va face cu dispozițiile cuprinse în anexele la Hotărârea de Guvern nr. 1860/2006 și, respectiv, Hotărârea de Guvern nr. 714/2018, care au stabilit succesiv drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate.

Sintagma „după caz” presupune că această completare dispusă de art. 13 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 nu va fi totală și necondiționată, ci implică o serie de nuanțări și distincții având în vedere, pe de o parte, raportul dintre Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, ca lege specială aplicabilă cu prioritate și prevederile din anexele celor două hotărâri ale Guvernului, ca reglementări generale în materie și, pe de altă parte, faptul că trimiterea pe care dispoziția din legea specială o face la actul normativ cu caracter general este în sensul de a nu se acorda mai puțin decât prevede reglementarea generală, nu în sensul de a prelua limitările din aceasta.²⁹

Însă, nu se poate nega aplicabilitatea în cauză a dispozițiilor generale cuprinse în Codul muncii cu referire specială la instituția delegării/detașării.

Așadar, în virtutea alin. (3) al art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, dispozițiile alin. (1) lit. a) al aceluiași articol trebuie coroborate și cu dispozițiile care reglementează delegarea și detașarea salariaților din Legea nr. 53/2003, republicată privind Codul muncii, având în vedere faptul că magistrații constituie o categorie specială de personal care își desfășoară activitatea în temeiul unui raport de muncă sui generis, astfel încât acestora li se aplică prevederile Codului muncii, cu titlu de drept comun.

Soluția în sensul că diurna nu are legătură cu timpul efectiv lucrat și trebuie acordată neîntrerupt pe toată durata detașării/delegării, pe zile calendaristice, iar nu pe zile efectiv lucrate se îndepărtează de la viziunea legiuitorului exprimată în

²⁹ Mutatis mutandis, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, decizia nr. 30/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 635 din 20 iulie 2018, punctul 59;

**MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE**

CABINET PROCUROR GENERAL

Codul muncii în privința indemnizației de delegare/detașare și nu are în vedere că dreptul la această indemnizație este un drept de natură salarială, aflat în strânsă legătură cu munca personalului delegat/detașat.

În concluzie, consider că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, coroborat cu art. 106 alin. (2) și art. 160 din Legea nr. 53/2003, republicată privind Codul muncii, diurna în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, de care beneficiază judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care sunt detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu se stabilește proporțional cu perioada de timp efectiv lucrată, nu pe zile calendaristice.

*

*

*

Pentru aceste motive, în temeiul dispozițiilor art. 517 din Codul de procedură civilă, solicit admiterea prezentului recurs în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii.

PROCUROR GENERAL

Gabriela SCUTELA

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

CABINET PROCUROR GENERAL

În temeiul dispozițiilor art. 515 Cod procedură civilă, se anexează prezentului recurs în interesul legii, pentru exemplificare, copiile hotărârilor judecătorești menționate în conținutul acestuia:

Anexa I

1. *Sentința civilă nr. 932 din 16.04.2019, pronunțată de Tribunalul Cluj – Secția Mixtă de Contencios Administrativ și Fiscal, de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 1267/111/2018*, definitivă prin decizia civilă nr. 1668/A/2019 din 03.12.2019 a Curții de Apel Cluj;*

2. *Decizia civilă nr. 1668/A/2019 din 03.12.2019, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a IV-a pentru Litigii de Muncă și Asigurări Sociale;*

3. *Decizia civilă nr. 1090/A/2020 din 13.10.2020, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a IV-a pentru Litigii de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 3732/117/2019;*

4. *Decizia civilă nr. 762/A/2018 din 13.06.2018, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția a IV-a pentru Litigii de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 2551/112/2016;*

5. *Decizia civilă nr. 135/2021-A din 02.02.2021, pronunțată de Curtea de Apel Oradea – Secția I Civilă, în dosarul nr. 343/83/2020;*

6. *Decizia civilă nr. 3590/2018 din 21.09.2018, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 883/116/2017;*

7. *Decizia civilă nr. 2430/2020 din 23.09.2020, pronunțată de Curtea de Apel Pitești – Secția I Civilă, în dosarul nr. 4642/332/2016*.*

Anexa II

1. *Sentința civilă nr. 509 din 08.04.2019, pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 226/88/2019, definitivă prin decizia civilă nr. 375/CM din 19.11.2019, pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția I Civilă;*

2. *Sentința civilă nr. 1810 din 10.12.2019, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin – Secția I Civilă, în dosarul nr. 457/115/2019**, definitivă prin decizia civilă nr. 210 din 05.06.2020, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția Litigii de Muncă și Asigurări Sociale;*

3. *Decizia civilă nr. 3826/2019 din 16.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel Pitești – Secția I Civilă, în dosarul nr. 2018/109/2017;*

4. *Sentința civilă nr. 1209/2020 din 28.07.2020, pronunțată de Tribunalul Alba – Secția I Civilă, în dosarul nr. 1633/107/2019, definitivă prin decizia nr. 703/2021 din 28.04.2021 a Curții de Apel Alba Iulia – Secția I Civilă;*

5. *Decizia civilă nr. 5196 din 18.12.2015, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale.*